

Recital poètic «Poetes de Masquefa»

Amb la participació dels autors: Jordi Muntané, Rosa M. Isart, Esteve Miralles,
Diumenge, 8 de maig del 2011
Masquefa (l'Anoia, Barcelona)

RECULL DE POEMES

Organitza:

Amics Arbres-Arbres Amics, associació poètico-cultural masquefina

Web: amicsarbres.blogspot.com

Coordinació: Francesc Mas

Poemes de: Rosa M. Isart

(Barcelona, 1970) Escriptora catalana. Filla de Josep Isart i Esteve i de Madrona Margarit i Roca, va viure a Masquefa fins, aproximadament, als 10 anys, en què es traslladà al Masnou (El Maresme). El seu pare havia treballat a la fàbrica La Rojo com a químic. La publicació masquefina *Nosaltres* (butlletí intern del C. N. L'Alzinar) núm. 7, de l'1 de juliol del 1976, va fer una petita crònica de la notícia de la mort prematura del seu pare, als 31 anys. Durant la seva infantesa va viure al carrer de Virolai núm. 20 i habitualment anava al carrer de Serrallet, 80 (o sigui a Ca la Dolores de Can Massana o Cal Jepet de Can Valls; pràcticament al davant de la Pastisseria Mora), on residien els seus avis, Pepita Esteve i Galés i Pepet Isart i Boldú. Com a autora, escriu bàsicament teatre, però es va iniciar en l'escriptura a través de la poesia. Darrerament ha publicat el monòleg teatral *Tendències* (Onada Edicions, Benicarló, Castelló, País Valencià), sobre una dona que parla dels temps contemporanis i de les actuals (i curioses) convergències polítiques.

Web personal: www.rosamariaisart.com Contacte: rmisart@hotmail.com

JOC DE DOS

Vaig imaginar tantes coses,
que et tenia cada nit a la meva cambra.
Els teus llavis recorrien els meus,
com un gat, com una formiga,
com el palmell que frega la galtona d'un nadó.
I fèiem fora la manta i el llençol,
i la penombra era la comparsa gràcil
a les carícies profundes que practicàvem.

dilluns, 1 d'abril del 1996
Del poemari *PADDADE* (1993-2001)

LQDLMS

Demano la mossegada tendra que
no em va ésser donada.
Uns llavis hàbils i juvenívols al meu voltant.
Unes mans tenses i agressives que ressegueixin
la corbatura del ventre descobert de dona,
indefens, tímidament anhelós.
Un camí humit i sinuós,
meandres d'una llengua erecta i fina,
als canells, a les orelles, als palmells.
Demano la sensualitat màxima i explícita
que el temps va robar-me erròniament,
que el destí va allunyar-me equivocadament.

dilluns, 1 d'abril del 1996

Del poemari *PADDADE* (1993-2001)

METRÒPOLI

Repenjada a la barana que dóna al carrer,
al Madrid del capvespre,
pujo i baixo les escales del teu record.
Els fanals miops i compungits,
els *walk-man* hipnotitzants i rememoratius,
el trànsit fluid: acompanyen.
La ciutat calla. Jo penjo la meva pupil·la
enrogida dels terrats en penombra.
Ploro sense plorar, ploro sense que ningú se n'adoni.
Els neons s'encenen, predisposen i
anticipen odissees nocturnes, extenses, extenuants
d'ànimes que són perdudes o són solitàries.

dilluns, 1 d'abril del 1996
Del poemari *PADDADE* (1993-2001)

CAROTES

Creixença, no del riu
ni de les nevades.
La carn estreny aquestes neurones
i esdevé fortíssim l'anhel
de posseir-te
i sentir-me posseïda.
La carota amaga el desconsol
de la mancança de la carícia.

19 d'octubre del 1997
Del poemari *PADDADE* (1993-2001)

DIÀLEGS ÍNTIMS

Cal que ens besem,
fa tant de temps que ho esperem.
Cal que les pupil·les
puguin gaudir de les nostres mans
aquàtiques i acrobàtiques,
elegants i rudes,
delictives i explícites,
expedicionàries i diligents,
callades i directes,
cremoses i cremants,
incendiàries i encensàries,
pressecoses i premsadores,
discursives i benaurades.

19 d'octubre del 1997
Del poemari *PADDADE* (1993-2001)

EN LA CALMA

Els arbres reposen
a la Ronda de Sant Antoni.
La meva ment, però, circula,
delerosa i frenètica:
com la llepada
al cantó de la tassa
untada de xocolata.
M'anima aquesta calma
a imaginar-me jo
muntada al teu damunt.
Trepitjo fort
i ens investim.

19 d'octubre del 1997
Del poemari *PADDADE* (1993-2001)

VICTÒRIA

La humitat demanaria el beneplàcit
de la teva mà al mig de les meves cuixes,
el mecanicisme harmoniós en la carícia,
el dit incursor, per racons i moments,
ensalivat,
silenciós,
circumval·lador.
La respiració entretallada i arítmica
seria el codi i l'estendard.
El capità avançat, el meu pubis:
altiu, decidit, intransigent.

19 d'octubre del 1997
Del poemari *PADDADE* (1993-2001)

I

Saborosa galta d'on penjaria animada la llengua.
Repiqueteja ferruc com un campanar mon esguard.
T'aprovo, vinc, em penjo, et desarmo.
Cau càlid un moment diferent. Com un llostre.
Esclafinyes la meva moral, que ja era guerxa.
Qui encanona? El tret contra què?
No hi ha forrellat ni cal acovardir-se.
Al·leluia que els cossos es dirigeixen a l'abeurador.
Del sexe.

Del poemari *Com la gespa, verd* (2003)

II

Botona les ganes. Descorda els botons.
(Que) ni la padrina ni els pares truquin per telèfon.
Tanca la maleïda, poca-solta, mercedària televisió.
El setrill és ple de pàtxuli i encens.
El menú s'endevina.
Curiosament empolainats tots dos
per acabar ben al contrari: despullats.
No hi ha cap actriu ni actor:
avui és real i se sent vertader.
Si vaig ser esquerpa, això queda lluny.
Resulta clar: t'esperava.

Del poemari *Com la gespa, verd* (2003)

III

Trobaràs un cos. Ell, és clar, t'espera.
Serà útil. No és, però, el millor.
Afaitada i amb dèria per conèixer-te,
si bé lluny dels cànons pèrfids i dramàtics.
Ni Cranach ni Rubens.
Ningú no s'escandalitzi.
La paleta conté tots els colors.
No he vingut a mirar-te el cos
sinó a gaudir-nos.

Del poemari *Com la gespa, verd* (2003)

IV

De l'arquitrau penja el cortinatge
i les ribes són les nostres pells nues.
Possiblement el bisbat s'enfadi.
Farceixo el teu melic de somriures.
Oidà sigui aquest fotograma el meu epitafi!
Com si fóssim a Formentera:
bella, silenciosa, neta.
L'heura a fora calla el misteri
mentre a Elx aixequen la Verge lloada.
El llantió invoca, torbat, les millors ombres.
Quanta bellesa en aquest cos que m'ensenyes.

Del poemari *Com la gespa, verd* (2003)

VI

Perquè el sexe no és giny sinó art:
comencem.

Del poemari *Com la gespa, verd* (2003)

X

Ens fem l'orni i deixem a banda la mala política madrilenya.
El pagès. I oblidem les males maneres humanes.
Amb quanta facilitat l'insult, el menyspreu, l'abandó!
Quantes llicències per embrutar-ho tot de merda.
Compto els arbres per la seva desaparició de les voreres,
els carrers per la propaganda electoral i anuncis que rebenten,
el tracte amb la gent per la seva volició
d'esquerdar les rajoles o de fer-me ensopegar.
Aparca tota la brossa, tot i que serà un temps curt.
Tapa'm la boca amb la mà que no tens al meu sexe.

Del poemari *Com la gespa, verd* (2003)

XI

Són els ulls
els que arrossequen polles o vagines.
La circumstància no importa.
El resultat tampoc.
Elles intervindran,
però són senzillament les convidades
al baluard de la intel·ligència.

Del poemari *Com la gespa, verd* (2003)

XV

Pujo. Començo a pujar.
Al safareig les teves mans, els meus pits.
Batzegades dignes de modelar
el marc de fusta molt noble i el pa d'or.
Processos interminables de sàndal hindú.
Mentre el pubis es fa muntanya, els teus ulls oberts.
El teu llogater gràvid a la meva cova.
Empelta!
Sensació ígnia enmig de l'arbrada que travesso.
He deixat el solc de l'urpa a ta espatlla.
Una explosió. Una esplanada.
Tu ets amb els ulls més oberts, jo per tornar.

Del poemari *Com la gespa, verd* (2003)

CASSOLES D'AMOR

Sona una campana disconforme,
mentre el sotrec sofert de la via
marca les hores reals polloses.
No ha servit de res el rostit.
Totes les fruites semblen patir
una pal·lidesa destratera i macabra.
La taronja no vomita
una acidesa: sembla sortir
de l'estómac meu devorador.

12 abril del 2005

LA TEORIA

La troneta amb cul de palla
d'aquella àvia que em somreia sempre,
d'aquell avi que el caveguet tenia,
era on reposava el nostre amor etern.
Tal vegada avui,
tal vegada a la Plaça del Sortidor,
tal vegada amb un cafè prest i encertat
que a les meves mans ha perdut
la calor si és que obro el cor,
tal vegada
l'eternitat ha quedat esllavissada
a la costura i la beta d'aquell jaç estès
que sabíem convertir en trona d'argent.

dilluns, 19 d'abril del 2005 (I)

...I LA PRÀCTICA

I és així
que el silenci diu les frases més tristes
i que no sé tirar, saberuda i habilidosa,
el temps enrere.
No véns avui bé.
No véns avui com ahir venies.
Els grapats rampellosos i desordenats
de felicitat pulcra, fecunda i ingràvida
no sé ben bé, desconcertada,
a quin armari vàrem deixar-los desats.

dilluns, 19 d'abril del 2005 (II)

total de poemes llegits: 18
durada total de la lectura: 10'20''